

РЕШЕНИЕ

№ 447

гр. София, 22.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Теодора Георгиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12299** по описа за **2019** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адвокат Р. Р. срещу Решение от 19.08.2019 г., постановено по НАХД № 20625/2018 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 114 – ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 367189-F404831/24.10.2018 г., издадено от Директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП – [населено място], с което за нарушение на чл. 96, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ на касатора, е наложено „имуществена санкция“ в размер на 600 /шестстотин/ лева на основание чл. 178 от ЗДДС.

В жалбата е изложено становище за неправилност и незаконосъобразност на въззивното решение. Твърди се, че никъде не е посочена цифрово, коя от двете алтернативни хипотези на състава по чл. 96 ЗДДС е изпълнена. Твърди, че издаденото НП не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като в него не са посочени елементите на състава на административното нарушение, не са посочени дата и място на извършване на нарушението. Позовава се на практика на административни съдилища и на СЕС. Моли за отмяна на решението на СРС и НП като незаконосъобразно.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призван, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба – Териториална дирекция на Национална дирекция по приходите, чрез процесуалния си представител юрк. Р., оспорва жалбата, като твърди, че същата е неоснователна и недоказана. Моли съда да потвърди решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания, по смисъла на чл. 348 НПК и тези, за които следи служебно, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, вр. с чл. 354 НПК и чл. 63, ал. 1 ЗАНН, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14 - дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че при извършена проверка на 25.07.2018 г. на представени документи във връзка с подадено заявление за регистрация по чл. 96, ал. 1 ЗДДС на дружеството-касатор, в качеството му на данъчно задължено лице съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДДС, било констатирано, че същото не е подало заявление за регистрация по ЗДДС в законоустановения 7-дневен срок след изтичане на данъчния период, през който е достигнало облагаем оборот в размер на 50 000 лева, за период не по-дълъг от последните 12 месеца, преди текущия месец. Нарушението било установено в сградата на ТД на НАП. В случая касаторът е реализирал облагаем оборот в размер на 68 454,05 лева на дата 23.05.2018 г., съгласно Н. акт № 110, том II, рег. № 4929, дело 257 от 23.05.2018 г. вкл. Дружеството е подало заявление за регистрация по ЗДДС със закъснение от 43 дни, на 12.07.2018 г. За констатираното нарушение на чл. 96, ал. 1 ЗДДС е съставен АУАН, а въз основа на него е издадено обжалваното НП.

Тази фактическа обстановка СРС, 114 състав, приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приложени към преписката, и събраните в хода на съдебното следствие гласни такива. За да потвърди наказателното постановление СРС е приел, че дружеството-жалбоподател е осъществило състава на административното нарушение, за което е привлечен към отговорност, а именно не е изпълнило задължението си по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС и не е депозирало заявление за регистрация по ЗДДС да 30.05.2018 г., а е сторило това със закъснение от 43 дни. Прието е и, че не са налице основанията за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Решението е законосъобразно.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства по чл. 219, ал. 1 АПК. АССГ, в настоящия състав, възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

Съгласно действащата към момента на установяване на нарушението разпоредба на чл. 96, ал. 1 ЗДДС, всяко данъчно задължено лице с облагаем оборот 50 000 лв. или повече за период не по-дълъг от последните 12 последователни месеца преди текущия месец е длъжно в 14-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало този оборот, да подаде заявление за регистрация по този закон. В ал. 2 на

същата норма е дадено определение за „облагаем оборот“, а именно - сумата от данъчните основи на извършените от лицето облагаеми доставки, включително облагаемите с нулева ставка; доставки на финансови услуги по чл. 46; доставки на застрахователни услуги по чл. 47. „Облагаема доставка“ е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго /чл. 12, ал. 1 ЗДДС/.

В процесния случай, както правилно е приел в решението си СРС, в АУАН и НП се съдържа информация за датата, на която е реализиран облагаем оборот над прага за регистрация – 23.05.2018г., посочена е изрично датата, до която по закон лицето е било длъжно да извърши регистрацията си по ЗДДС – 30.05.2018г., като нарушението, изразяващо се в бездействие се смята за довършено на датата, следваща последната дата от срока, в който е длъжимо действието и тази дата - 31.05.2018г. е ясна, както за санкционираното лице, така и за съда, поради което не е налице нарушение на чл.57 от ЗАНН. Касае се за закъснение от 43 дни, тъй като лицето е подало заявление на 12.07.2018г. Мястото на извършване на нарушението също е безспорно – при законово задължение за действие, което не е изпълнено, мястото на нарушението е мястото, където е длъжимо действието – в ТД С. на НАП, където е регистрирано дружеството. Санкционната разпоредба на чл. 178 ЗДДС предвижда, че данъчно задължено по този закон лице, което е длъжно, но не подаде заявление за регистрация или заявление за прекратяване на регистрация в установените по този закон срокове, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 5000 лв. Нарушението се изразява в бездействие, продължаващо от първия момент, в който е възникнало задължението за подаване на заявление, до момента на установяване на неизпълнение на това задължение. През целия период поведението на задълженото лице не отговаря на изискуемото по закон и затова подлежи на санкция по чл. 178 ЗДДС.

Правилно СРС е приел, че не са налице основанията за приложение на чл. 28 ЗАНН. Разпоредбата не поставя ограничение в приложното си поле, с оглед вида на нарушенията - резултатни или формални, но преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения. Отчитайки периода на закъснението /43 дни/ и обстоятелството, че е налице нарушение на данъчното законодателство, което засяга обществените отношения, свързани с администрирането и отчетността на косвения данък, съдът приема, че деянието не разкрива по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от разглеждания вид. Тази преценка на законодателя е намерила израз и в размера на санкцията, приложена в случая. Тъй като нарушението е за първи път, с налагането на близко по размер до минималното наказание биха се постигнали целите на същото.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната

инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото разноси се следват само на ответника, по арг. чл.78 ал.4 ГПК вр.чл.144 АПК. Такива са поискани своевременно в проведеното съдебно заседание от юрк. Р., поради което, съобразно фактическата и правна сложност на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.08.2019 г., постановено по НАХД № 20625/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 114 – ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 2 НП, вход от ,л. „Бачо К.“, Конферентен център „В.“, да заплати на Национална агенция за приходите, разноси по делото в размер на 100 (сто) лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.